

श्री शक्त स्तुति.

पद्यात्मक.

रथी प्रसिद्ध करनार.

भोतीयह वि शामञ्ज भावोत्थी.

भारथो नीवासी.

अष्टमी पहेली

श्रीपरिक्लीछंद.

અર્પણ પત્રીકા.

મીત્ર વર્ય હીરાચદ ઝવેરચંદ દેશાધી.

મુ મોરખી

હરિગીત છંદ.

મુદ્દ અને, સાચી ફરજ શાસ્ત્રે લખી,
અગવે ફર્જ ખાસી, પુણું પ્રીતી પારખી;
અ પુણું પ્રીતી મુજ પરે, સન્મીત્ર તારી ન્યાળિને,
મન મુદીત મારે યાયછે, તુજ પ્રીય છબીને ભાળિને;
પુણુ શાળીને ગભીર શાણો, ચીત ચાહે મુજ ખર,
તઝદી લીએ મુજ શ્રેય, મારે હૃદયથી ના વીસર,
મુજ હૃદય અર્થે ખોધ સારો, સતત આપે હેમણી,
એ મંત્રીનુ વીચીત્ર ચીત્ર, લીધુ મુજ મનથી ગણી,
જો માળપણથી એહ, વિદ્યા મદીરે સાથે જતા,
બીનત્વપણુ નાની વયે, નહિ લગીર કોદિ ભાળતા,
તુ વીનય પાલક હૃદય ઠારક, મીત્ર પળપળ હુ રમર,
સાદર અને સદ્ ભાવથી, લઘુગૂન્થ આ અર્પણુ કર

હુ હુ શુભેચ્છક

ચંદ વી. શામલ માધાણી.

પ્રસ્તાવના.

અહો ! શાશ્વા અને વિજ્ઞાની આર્ય સદગૃહસ્થો ! મેં મારી અ-
લ્પમતી પ્રમાણે રચેલું “શક્ત સ્તુતી” નામનું એક લઘુ પુસ્તક આ-
પના અરજ્યાબ્જ આગળ નીવેદન કરવા ઉત્ક્રીત થયો છું તે.

ચીતે વાચી સાર અઢણુ કરવા જીજ્ઞાસુ થશો, એવી હું આ

આ પુસ્તકને રચી પ્રમિદ્ધ કરવાનો વિચાર ત

જમા નહી હતો, પરંતુ કેટલાએક ભક્ત્યાનુરાગી ગૃહસ્થોના

રચી પ્રસિધ્ધ કરવાનો મુને આ અલબ્ધ પ્રમગ મળી આવ્ય.

તો પ્રમાદ તરફ મશ્કરી નહી કરતા ઉત્તેજક અર્થ સુધારવા સુચના કે
રશો જેથી હું આપનો પુર્ણ અનુગૃહીત થઈશ

શક્તી એ સાક્ષાત્ છે, એ શક્તિ અને સુપ્રસિદ્ધ કાવ્યો હપ-
રચી સીદ્ધ થાયછે તો આ દેવો જેને આપણે શક્ત માતા કહીએ
છીએ તે પણ શક્તી છે અને મારો મત્યાનુમાર “શક્ત” એ નામ
શક્તીનું અપભ્રંશ થયું છે શક્તીની માનતા ધણીજ ચાલે
દર્શનાર્થે સૌરાષ્ટ્ર (આખા) માથી ઘણા ગૃહસ્થો વીગેરે આવે છે

શક્તને ચારણુ તથા જાલા રજપુતો પોતાની દેવી ગણી પુજે
છે અને “શક્તમા” તેની દેવી છે એ નીચેના ઉદાહરણ પરથી સી-
દ્ધ થાય છે —

પ્રાચીન કાળમા હોંદુસ્તાનના

હોંદુ રજપુત રાજા હતા, અને વી

નુમી તેના ઘણી પણ સોલકી, આ

સદીને વીષ ગુર્જર

તેની રાજવાનીનું શહેર અલ્હીલપુર પાટણ હતું રાજ કરણની મા-
નીતી રાણીઓમાની એક પટરાણી કે જેનું નામ કુલારાણી હતું તેને
બાબરો જીત વળગ્યો હતો. સદરહુ જીતના જીલમથી તે પટરાણી મહા
સૌક અને ગમગીનીમા આવી પડી એટલુંજ નહી પણ તેની યથા
દીન પ્રતીદીન શુષ્ક અને કૌવત હીણ થવા લાગી આ શોચનીય સં-
ઘટ જોઈ મહારાજ કરણ મોટી ચીંતામા આવી પડ્યો, અને એક
વરસે તેના મહેલમા એકાએક બેઠો હતો દગમ્યાન કીન્તી ગઢના
મ કેશરનો કુવર મકવાણા જીવણ ૩૫ હરપાળ ત્યા આવી ચ-
ડ્યો હરપાળ તેની માસાનો દીકરો બાધ હતો, એટલે ત્યા-
જવાની તેને કશી હરકત આવી નહી રાજ કરણ ને ચીંતાધીન
જોઈ હરપાળે સવીનય પુછ્યું કે અહા બાધ કરણ, તમે આટલા બધા
ચીંતામરત થયા છો તેનું કારણ શું કરણે પોતાની ચીંતા બહીજ
-તર્જવતા કરવાથી જાહેર કરી જેથી હરપાળ તે બાબરો જીત ઉપર
જોધારૂ થયો અને રાજ કરણને નચીત રહેવાનું કહી હીમત આપી
'ને જીત કે એ સકટ 'મારે ટાળવું' રાજ કરણે જો કે બરાબર
માન્યું નહી તોપણ હરપાળના ચરીત્રનું પારખું લેવા દીધું

બાજે દીવસે રાત્રીને વિશે બાબરો જીત આવી જેવો રાણી
કુલાને દુભવવા લાગ્યો તેવોજ હરપાળ જો છાનો માને સંતાઈ ર-

ને ૧૧ ૧૧

બહાર નીકળી બાબરોની સંજો સુજો

હી ત્યા ૬૬ યુદ્ધમાં કોઈની કારકુલ

૧ હરપાળે બાબરોને સુખ પાજારી

૨ ૨, ૩ બેસી સોગંદ ખવરાવ્યા કે

બીને દબવવી આ શીવાય વળી

તે હુત પાસેથી વચન લીધું કે સકટ વખતે સહાય કરવી

વીજ્ય પામેલો હરપાળ સહર્ષ કરણ રાજ પાસે ગયો અને સ્ત્રવીરતર હકીકત કહી, આવા વર્તમાનથી કરણ ધણીજ ખુશી થયો અને તે દીવસ માગલીક ગણ્યો પ્રસન્ન થયેલા કરણ રાજાએ હરપાળ ને જે જોઈએ તે માગવાનું વચન આપ્યું, જેથી હરપાળે એક રાત્રીમા જેટલા ગામને તે તોરણ બાધી શકે તેટલા ગામ પોતાના થાય એવું વચન નાખ્યું કરણ રાજાએ તે વચન ધણીજ ખુશી સ્વીકાર્યું, કારણ કે તેના દીલમા એવો વિચાર ન આવ્યો કે તે હુતાર કરતા વધારે ગામને તોરણ બાધી શકશે

હરપાળ ત્યાંથી ચાલી એક ઘેરો તથા સીસો લઈ સ્મશાનમા ગયો અને તે ઘેરાને શેકી ખાવાને લાગ્યો તેટલામા શક્તીએ હરપાળની પાછળ ઉભા રહી લાગ્યો હાથ કરી માગ્યો જેથી હરપાળે પોતે નહી ખાતા શક્તીને આપ્યો એમને એમ કરતા સર્વ ઘેરા શક્તી ખાઈ ગયા, તોપણ હરપાળ ના હીમત થયો નહી પણ પોતાના સાથળ વીગેરેમાથી માત્ર કાઢી શક્તીને તૃપ્ત કરવા મડ્યો-તવ અવયવ શર્મત ને ભોગ આપવામા ખપી ગયો તોપણ શક્તીએ લાખા હસ્ત કરવા બધે રાખ્યું નહી જેથી હરપાળે પોતાના બે હાથે શરીર (જે ઘાઈ બાકી રહ્યું હતું તે) ચીતામા (બળતામા) શેકવા માટે નાખવાની તૈયારી કરી પણ દરમ્યાન

હરપાળ સામા આવ્યા, અને તેના

હરપાળ સર્વ અવયવ સજીવન કે

જુપ હુ તારી સાથે પરણેલા છું

જમારી સાથે પ- મુને લાજમ

એક દીવસે મકવાણા હરપાળે એક હસ્તી ને મદોન્મત થયો હતો તેને છોડી મુક્યો. છુટો થયેલો હાથી દરબારના ચોકમા બંને છોકરા રમતા હતા ત્યાં આવી ચડ્યો અને સુઠમ લેવા જતો હતો દરબાન શક્તીએ દ્રષ્ટી પડતા મહેલની બારીમાંથી બંને હસ્ત ખુબ લખાવી એકને ઝાલી લીધો અને બીજાને ટાપર મારી ખસેડી દીધો હાથીના વાસે ઘણા માણસો હતા તે આ ચમત્કાર જોઈ હેરાન થાયા, પણ શક્તીએ જાણ્યું કે લોક સમુહને હવે ખબર પડી તેથી જવાબ રૂપે ઉડી ગયા ને કુતરને ઝાલ્યા તેના વશળે ઝાલા રજપુત ને વાણા અને જેને ટાપવી મારી તેના વશળે ટાપરીઆ ચારણ કહેવાણા આ ઝાલાના વશળે હાલ ઝાલાવાડના ધણી છે.

આ શક્તાને ઝાલા પોતાની દેવી મણી પુજે છે માતા શક્તિ શ્રી મયુરપુરી (મોરખી) જિલ્લાને શનાળુ ને ગામકુ છે તેમાં સુદર ધામ છે.

આવા ધાર્મિક કાર્યમાં લીમડી નીવાસી શેઠ ઓઘડલાલ દોલ-
તગમે ને ઉત્કલા બતાવી છે અને જેના વડેજ આ કામ ત્યારથી પ્રસીદ્ધ કરવાનો મુને પ્રસંગ મળ્યો એમ કહેવું કઈ ખોટું નથી તા
૧૮-૨-૬૨ ઇસ્વી

મોરખી

} લી મોતીચંદ વિ. શામજી માધાણી.

શ્રી શક્ત સ્તુતી.

મંગળાચરણ.

પ્રભુ પ્રાર્થના.

વસંત તિલકા વૃત્ત.

નીશા મણી દેવીન મણી કરનાર સ્વામી,
તારા ગણો વળિ કયાં, નભમા ન ખામી,
એવા પતી જગતના, દિનના દયાળ,
રાખે સુખી સરવદા, અમને કૃપાળ
તારી મતી અકળ છે, કદિ ના કળાય,
શક્તી વળી અતુળ છે, નહિ જે મપાય;
પાળે પ્રભુ પ્રણતને, પ્રિતથી જુપાળ,
રાખે સુખી સરવદા, અમને કૃપાળ
ન્યાયી ખરો સુરપતી, ન ક્યાશ ભેરા,
દંડે નકી ખળપતી, ફરને ભવેશ;
આસ્તીઆ દખ દેવી જગરાય ટાળ,

અમને કૃપાળ,

ગુણના નિધાન,

જી, ભગતી પ્રમાણ;

તે કપા કરિ હરી, વર એ વૃ

રાખે સુખી સરવદા, અમને કૃપાળ,
 મોટા મુની રૂપિ જનો, પ્રિત પુર્ણ આશુની,
 આરાધના નકિકરે, સુરતાજ જાણી,
 એવા પ્રભુ ભયહરા, અવ ઝોતખાળ,
 રાખે સુખી સરવદા, અમને કૃપાળ
 ભાવે રચી વસુમતી, ભગવાન પ્યારા,
 કીધા વળી સર નદી, જળસ્થાન સારા,
 ખૂખી કરી જગત પાળન હારે સ્વામી,
 ગાઇ રૂઝ પટ જુતો, શિશનાથ નામી

શાર્ફલ વીકીડાત છઠ્ઠ.

ત્રાતા તાત સુરેશ લેશ તુંજમા, ખામી નથી શ્રીહરી,
 ટાળે તું ઉદ્ધવેગ આધિતનની, દાતા દયા ને ધરી,
 પીતા માત અનાથ નાથ ગણિને, પ્રાર્થુ ભિતી ભજના
 રાખે સુખિ સદાય બાળ દિનને, દેવેન્દ્ર નીરજના

માલીની છઠ

વસુમતિ પતિ વીણુ, વિન્હારી વિધાતા,
 કિલવીપ ઇશ કાગે, સ્યામ સુરેશ ત્રાતા,
 શકત સુયશ ગાવા, હર્ય ઉરે અમાપ,
 સુરપતિ શિશનામી, નિધન ની ૭ ૫૫

અ

• કલ્યાણ હમેશ પાળા

વડુ હું વીજેશ્વરીને, હર્ય પુર્ણ આશુને;

હર્ષ મુર્ચ્છા આણીને કે દાસ ધર્મ જાણીને—વંદુ.
 ભવાધીમાં કુબેલ ભક્ત, તારો ભેને માત શકત;
 રહેમ દહી રાખો છો, સુપાનને પ્રમાણીને—વંદુ
 ભૂતળમા વસે છે દુષ્ટ, તે પરે તમારી દષ્ટ,
 એરવત છે નહી, હણો છો કોપ આણીને—વંદુ
 સદૈવ સેવ તાહરી, દીએ દયાળી ઇશ્વરી;
 કુન્ન નષ્ટ તુ કરે, દીએ મા શુદ્ધ વાણીને—વંદુ
 સૈતત આપ માત સુખ, વીનવો માગુછું મુખ,
 મુગ હસ્ત જોડીને, હું પ્રાર્થુ રૂપ રાણીને—વંદુ
 નાથ કેસે ગજકો એ રાહ.

સુજશ સ્નેહે ગાઉ ભુવન ભય હારી—ટેક
 ભક્ત ઉધારણ મા જયકારી—સુજશ
 અખિલ ભુવનની તુંછુ જનની, ભક્ત ચીંતા મન ધારી,
 દિલ અવદાતા તું અસુરારી, આનંદ કર મદ મારી—સુજશ
 મદન કરજે તુજ નીંદકને, શસ્ત્ર સગળ ભુજ ધારી,
 અજા જન બળને મા દે પ્રજાળી, નાશ કરે કળ ભારી—સુજશ
 અમૃતવત્ શુદ્ધ વાણી મનોહર, દે જગ કલ્યાણ કરી,
 પૂર્ણ ઇચ્છા તુ હે કમલાક્ષી, રહેમ દહી વીસનારી—સુજશ

સાચણી.

વિચારીને એ રાહ)
 નિમાં સુમતી સ્થાપ
 , જનની ૩૦૭

શક્તી ગીતીને બળવે, વળી નેક ટેક શુદ્ધ મનની;
 હર અમીત્ર બળ (૨) વળી અતર અવલેપ કાપ,
 આઘ શક્તી ઉર્વી વિષે, જન મનમા સુમતી સ્થાપ
 હા ફેલી કૈલાસ (૨) અક્ષમ કર અધહારી,
 અગ માલસ્ય જનની હરે, રક્ષણ કર ભવ ભય મારી;
 કર વૃજન નષ્ટ (૨) હર કીંકર તન મન તાપ,
 આઘ શક્તી ઉર્વી વિષે, જન મનમા સુમતી સ્થાપ

કલ્યાણની ગજબ.

જમ વિશ્વેશ્વરી, દીન અર્જ દીલ ધરી,
 આઘ શક્તી માત, દાસ કષ્ટ સે હરી—જય
 અશરણુ દેરી શરણુ આપને, મા મતી કરને શુદ્ધ,
 બણી વિદ્યાની કૃપા બળધરી, કેવળ અમે અમુદ્ધ—જય
 ઇચ્છીત ફળ દાતા તું ત્રાતા, શાતા કર જગ માય,
 મગળ પ્રદ અવસર દે માતા, કર સકટમા સાય—જય
 વાઘવાહની ભવભય હારી, માત પ્રણુતની પાળ,
 ખ્યાત પ્રબળતા વિશ્વ વિષે છે, દિલ દુખદ તમ ટાળ—જય
 આપ શક્તી તું ભક્તી કરવા, જનની દુ ખહારી,
 ગાય સુયશ સુખ મોતીચદ તો, દે મતી સુધારી—જય
 બીલી.

મંત્રણ નામી દેવી, મગળ કરજો

૧ સનાતના વાસી, આરોગ્ય

દર્પ ધરણુ

ત્રોટક છઠ

કરજો કરજ્યા કરજ્યાધિ પતી, કરજો દુ ખને ધરિ આ વિનતી,
 બચને કરજો કરજો જય તુ, ભરને જનની દિલમા નય તુ
 ક્ય પાપ અમાપ કરે જનની, પુર આશ મહેશ્વરી તુ તનની;
 સુખદા જમમા વિનયે વિનવી, ઉદવેગ હરો કમળાક્ષિ તવી.
 અસુરારી દમે જન દુષ્ટ દિસે, રમજો ધરમી જન દિલ વિને,
 ભરજો ર રથી ભરપૂર નિધી, હર આણસને અધઓધ વિધી
 દીને જગમાત રિષુ દળને, હળજો કપટી હગને ખળને,
 કળે દેલિ તણી જનની ગુચવે, સતપથ નિતી શિળને મુચવે.

બનઝારા.

મા જગની જન હીતકારી, ભવતારણુ ભવ ભયહારી
 બહુ દરો દર્દીના નીવાર્યા, ભવ દધીધી કીકર તાર્યા
 હે અમૃત દષ્ટી પ્રસારી ભવતારણુ ભવ ભયહારા
 કત્યાણી જગતમા શરી, આશ સેવકજનની પૂરી
 દુષ્ટ અસુરને દમનારી, ભવતારણુ ભવ ભયહારી
 તુજ નીદકને દુ ખ દીધા, જેણે દીન વચન મુખ કીધા,
 ક્ષમા બક્ષી દયા દીલધારી, ભવતારણુ ભવ ભયહારી
 તુજ મહિમા મુખ શુ ગાઉ, અસ્પમતી હું હારી ગાઉ.
 ની આ ગુનિ કમગી, ભવતારણુ ભવ ભયહારી

રણી.

૧૪ એ રાહ)

તુ, ભવ ગ

અકળ મતી તારી જનની,
 પુણ્ય આશ, મારી મનવી;
 ચીંતા કાંપ દેવી તને હી,
 દીન અરજ દીલમા ધરી - જય,
 શક્તી તું સેવક તારે,
 કામ શ્રેધ, મદને મારે,
 દર્દ દેવી, દીલના ઠાળે,
 જગત પાળ, મહા હથેરી—જય.
 કલ્યાણી સુમતી આપો,
 માત પાપ ઉદધી કાપો,
 નીવારજે જનની શ્રાપો,
 ત્યા દેવી દીલમા ભરી—જય
 તન તાપ ભગ્મજ તુ કરે,
 નીધી ખૂબ શ્રીધી તુ ભરે,
 તુજ ભક્તી જે જન આચરે;
 શ્રેય તેજુ શક્તી કરી—જય.

માણીની છદ.

જયકર કિતકારી, હુ ખ દાળીદ્રહાગી,
 કાય કર રિપુએને, હરતમા ખડમ ધાગી.
 સદય હૃદય દેવી, વીનતી શુભ
 ભગ્મ મતિ દેને, કુમતીને

ભાગીત

નીજા થકી હે આઘ માયા, પ્રણયુ હીકર જોડીને,
 તું એક પશુ અનેક રૂપે, જગતમા માતા રહી,
 દુઃખહારીણી વીરવેશ્વરી, શક્તી કલ્યાણી તું સદી
 ભવઅધીમા કુબેલ છુ, મા રે'મની દૃષ્ટી કરી,
 બીડલજની કમળાક્ષી, તું તારે દયાળી હૃદયરી;
 આ અગ નીમ્યુ અમતછુ, કેવળ નીતીને કારણે,
 પશુ ઐવવત્ થઈને પડ્યા છે, પદ રીપુને આરણે
 જોથી કરી મન મલીન છે, કર શુદ્ધ દીલ અરજી પરી,
 ભાગ્ય દીન અપે સદા, મંગળેશ્વરી એ ઉચરી,
 રાગી શાતી રથાપો, તાર કાપો શક્તી શ્રી હે અમતણા,
 દુઃખદા અનીતીને ઉથાપો, વચન ધારિ દીન ધણા
 ચર્ણાબજ નામી શીશ, મા પગ રજથકી ભાવન યદ
 તુજ નામ મગળ હૃદયરી. કૃપાવડે નીમ્યે લઈ,
 વળી તુજ કૃપા બળથી હે માતા, બળ રીપુનુ તો હરી;
 વળી આઘ શક્તી તુજ બળે, આ ભવથકી સેજે તરી,
 કેવળ તુજ કરણા થકી. સહુ સદ્ગુણ કામો યાચ છે,
 સુદ્રષ્ટી વારીથી નકી, અતર અનળ ઓલાય છે,
 કુપાત્ર પશુ તુજ દ્રષ્ટીથી, સુપાત્ર નીમ્યે યત્ન છે;
 સાતત્ય સુદ્રષ્ટી ચહી, સુણ દાસ મોતી ગાય છે

નીતી

જગત જતુની ત્રાતા હોયે,

બરને સુલક્ષણ એ

, અગર

सायली.

[illegible]

અર્થ કરતા અથ સૌ બળશે, પ્રસન્ન થશે વળી આકાશી
પ્રબોધક કવીતા.

નામનકે બચે નાગ—એ રાહ

માતુના પ્રતાપથી, ધણુ ગયા તરી,
માતુના પ્રતાપથી, શાતી સરી ભરી—માતુના
માતુના પ્રતાપથી, ધણુ જનો ઠર્યા,
માતુના પ્રતાપથી, જય છત્ર શીર ધર્યા—માતુના
માતુના પ્રતાપથી, બહુ લક્ષ્મી તો વધી,
માતુના પ્રતાપે, સાપડયો વીચાદંબી—માતુના
માતુના પ્રતાપે, વ્યાધી મન તણી મટી,
માતુના પ્રતાપે, તનની આપદા ધટી—માતુના.
માતુના પ્રતાપથી, વૃધી થઇ સતતી,
માતુના પ્રતાપે, શુભ કાર્યમા વૃત્તી.—માતુના
માતુના પ્રતાપે, જન્મ કીર્ત્તિ તો મળી,
માતુના પ્રતાપે, સર્વ વાચ્છના ફળી—માતુના
માતુના પ્રતાપથી, મતી થૈ નીરમળી,
માતુના પ્રતાપથી, સુખુદિ ના ચળી—માતુના.
માતુના પ્રતાપે, ઔક્ષતા અતી વસી,
માતુના પ્રતાપે, જીવન તો ખસી—માતુના.

દીક્ષે રમી,

નમી—માતુના

માતુના પ્રતાપે, ઈર્ષ્યા બનીજ આધણી;
માટે વરો શક્ત માતુને, લખી લખી—માતુના,

માઠ.

અમુલ્ય નીચે માતનો પ્રતાપ માનવી—ટેક.
શક્તી શાની કાપીની છે, બ્યાધી હારીણી,
રટી સદા નામ શક્તીનું, ટળે તાપ માનવી—અમુલ્ય
કલ્યાણી કમલાક્ષીને, મગળસુર્તી જે;
બહુ સદા પુર ભાવથી, બળે પાપ માનવી—અમુલ્ય
તોહો બ્રાતા આર્યના, ધારીને પુણ્ય ભાવ,
શક્ત માતા પાવની, જપો જપ માનવી—અમુલ્ય.

કલ્યાણીની કુમરી.

ભુવન છોડીને એક દી જીવુ, ઉત્તર દેતા છે ભય બારીરે—ભુવન.
સ્નેહી સખધી સાથે ન આવે, થોડા દી પોઝારી દેવીસારીરે—ભુવન
(જેમ)સન્મીત્રથી ફળ સારું મળે છે, કુમીત્ર સોખત દુ ખઠારીરે—ભુવન
તેમજ ધર્મ મોક્ષ મળે છે, પાપથી થાયે ગતી નહારીરે—ભુવન
માટે ધરમમા ધ્યાન લગાડી, પુણે આદ્ય માયા અસુસારીરે—ભુવન.

સોરઠ.

(તેં તો ઘટમા ધર કીધુ એ રાહ)

મન તું સમજે હા દીલ મા"
વિપજ એકતુ મુલ ન થાયે
ન થાય, સ

મુદ ધરી રમતો ચોપારે, કપટ કુડ કરીને ખારે;
 ઇચ્છા હોય ને એમ, પહેલો ઉતરે—મન તુ.
 કમ્પા પુરણ એની થાયે, અર્ધર રમત નીચે મંડાયે,
 રકઝક ચાલી જાય, નહીં એનું સફરે—મન તુ
 એમ રમનમા ચીતણ જામે, દીવાકરે તો અસ્તજ મામે:
 ઝોડે નહીં પણ છેક, મન મુદતુ ભરૂંરે—મન તુ.
 પણ સમજે છેવટ તુ અણ, એક દીન છોડી જાય જાતુ;
 ચીંતામા ચમ્પુર, “દધી ભવચે તરે” —મન તુ
 મારે મનમાહિ સગળમે, એલં જોરાંદે છેક તજીને;
 બને શકત મુખજય, કહુ સાચુ અરે—મન તુ.

ગીતીક

મગ તણો ભય જારી, છાપો મારે અણધારે આવી,
 દયાદીસુ થઈ ગઈરો, નહીં છોડરો દયા લેશ લાવી
 અલબ્ય તક આ મારે, શીદ વીતાવે સારથક વીનાની,
 કલ્યાણી શક્તીને વંદો પ્રીતે આત્મ શ્રેય માવી

સંદર્ભ.

પાપ અનીતી રૂપી, રોમ ટાળ તું ધર્યે દયા ખાતિ,
 સકલ મુજલે મુખ ગણિ, જેથી ચડતી ચાર્ય પ્રતીદીને

આખાસરજીવે સંગા

૧ મન માનવ થાયે: જુદાં જુદાં પ્રકારે તુજ જાયે રેક

એદી જીવ નયનમા આણી,

મુરખ માનવ થાયે,

કેવળ કહેછે મુખ નુકામો,

શીને.

ગણુ સે'શો નહી બવ સીધુ, અતી કઠીન છે વેદે કીધુ,
 ધર્મ વિના કદી ન તરાયે. શાને
 પાપી હોડી તું હાકવા આહારો, પંજુ ઇચ્છા સફળ ન થારો,
 મધ્ય દરીએ નકી તે કુખાયે. શાને.

- ૦ વસુ જામશુ કાઢે તું એજે, ઉધા ખોપી નીતી નય ઠેસે;
 નીચ ગાણીમા ચીત્ત ગુંથાયે શાને
 ધર્મશાસ્ત્ર કરે નવ ધાર્યું, શર કુમતીતું તે સ્વીકાર્યું; ૦
 મુખ ગીત અમંગળ ગાયે શાને
 હરીકથા ગુણી જન માટે, તેને ગાજો મુરખ તું બાટે;
 હરી નામ ગુણી ન શકાયે. શાને
 હોયે પ્રપચી પુરો કો પાપી, કુડું કહે ન તેને કદાપી;
 દેખી એને અતી હરખાયે. શાને.

પરીણાયે જે છે દુઃખકારી, તેને ગણે તુંતો હીતકારી;
 (પણ) સત્ય અસત્ય પ્રગટ થાયે, શાને મુરખ.
 તુંને વળગ્યો છે રોગજ બારી, તેની હવા કરે અવીચારી;
 જેથી દુઃખજ વધતું જાયે, શાને.
 સત્ય ઔષધ કર કા ન ટાણે, અણી કાળે પછી મન જાણે
 ગણુ મધ પછી શું પીવાયે, શાને.

હાલુલા હાંડની આજુબાજુ

માત ને તાત કે સાથ
 જમતનો નેહ છે, છે
 'માપામાં લુખ્ધ તો થા
 કર વપરાજનો દેખો મોટા.

ધર્મના કર્મના વર્મ ધારી તને,
 પારકુ શ્રેય જો કીધું પ્રીતે;
 ભવ દધી તો તરી જન્ય વેજે થકી,
 જન્મ સફળ થયો જાણુ ચીતે
 પણ પ્રભુ ભક્તીમા પ્રીત આણી નહી,
 જન્મતુ શ્રેય હમ્મચુ ન જો તેં;
 પાપ પુરા કરી પુન કીધા અરે,
 થાય બુરી દશા નીચે મોતે
 માટે હે માનવી, શ્રેય જો હમ્મજો,
 આવરે કર્મ તું ધર્મ કરા,
 મુક્તી જેથી મળે તાપ તનના ટળે;
 દે ન જાવા તું આવી સુ વેળા.

હરીગીત છંદ.

શીદને ફેસાયો માનવી, પગ મહીં પ્રમદા તણા,
 નીમજન છુ દીન રાત, શ્યામા નેહના રૂપયા ધણા;
 તક્ષીન કરતી કામની, વાણી મધુરી ઉચરી,
 રીઝાવતી મનરંજની, સુલામવત્ વશ તો કરી.

જણાવતી જરૂર કામા, લક્ષણો પ્રીતી તણા,

ચીતક રમતાં દીલ ધણા;

પ તે રૂપની ભરી,

વત્ વશ તો કરી.

જાય નહી દીલમાં બણે;

જ, સુખદાય છે પિ મ આ બણે;

ખાલી કરી ખીસા તજે છે, મદને મદની ભરી,
 રીઝાવતી મનરંજની ગુલામવત્ વશ તો કરી
 પલાળતી પળમા ત્રીયા, રીસાંય છે નર જો કદી,
 વધી દીર્ઘ પથ પ્રીતીતણો, પેખી જતી પ્રમદા મદી,
 પ્રમદાતણો દુ ખદાય પજો, સમજતુ સુમતી ધરો,
 રીઝાવતી મનરંજની, ગુલામવત્ વશ તો કરી
 પ્રીતીતણા પથે ચડી, સદાય એ દુ ખદાય છે,
 નર તો ગુમાવે પ્રીતમા, અદ્રશ્ય કીર્તી ધાય છે,
 રૂવે પુકારી ધન વિના, પંજી દીવસ વીભાવરી,
 રમાડતી મનરંજની ગુલામવત્ વશ તો કરી
 માટે તજ તે કંદને, ઝગ તો ભરો બ્યા ધર્મ છે
 મુકતી મજે છે સમંથી, કીતીતણુ તે વર્મ છે;
 માટે ધરી મન ભાવને, વદે શક્ત સાતુધરી
 વાચ્છીત ણ જોથી મજે, તન તાપ માતા લે હરી,
 ભાવે ભણો મુનિષ્ઠ, મોતીચંદ વીનયે વીનવે,
 જનની તણા જશ ગા સદા, માળા ધરી કરમા હવે
 જોના પ્રતાપે ભવતણો, હાઉદધી જ્વશે તરી,
 તો માનરી જશ મા તણો, ગમ્યે મુદ્દે જીભથી કરી,
 એક માનવીનો મૃત્યુ વખતે પશ્ચાત્તાપ.

આશાગોડી.

હર નકી અકળાયે, અહા મારે હર નકી અકળાયે
 કાળને પળે શીરપર પડશે,
 ધર્મ મારગમા ડગ નવ દીધે
 વ્યાકુળતામા જન્મ તણુધુ,
 ભાવ થકી કદી સેવ ન કીધ

સમાપ્ત

જાહેર ખખર.

ધણીજી જાતના નાટકો તથા વારતાની ચોપડીઓ વીગેરે રૂ-
મારી દુકાને તમામ મળી શકશે જેઓને રાખવાની ખુશી હોય તેણે
નીચેને સીરનામે પત્ર લખી ખુલામો કરવો

મોરબી નાની બજાર — છુકસેલર સુદરજી મોતીચંદ દેસાઈ

શ્રેષ્ઠ ઓધડ દોલતરામ, તથા રણછોડ ડુગરશી, દેવકરણ ખે-
ડા, ધનજી હવેરચંદ, પાનાચંદ પ્રેમજી, બાણજી જેઠા એઓએ આ
ચોપડીના અગાઉથી આહક થઈ સારી મદદ આપી છે તેથી તેમનાં
નામ અમર થવા આ જગ્યાએ છાપ્યા છે

મોરબી-આધાણીસ્ટ્રીટ લી. મોતીચંદ વિ સામજી માધાળી.

જાહેર ખખર.

નીચે લખેલી ચોપડીઓ જેઓ સાહેબને જોઈતી હોય તેઓએ
મોરબીમાં અથ કરતાં પાસેથી તેમજ છુકસેલર દેસાઈ સુદરજી મો-
તીચંદ પાસેથી રોકડી ફીમ્મત મોકલી મગાવી લેવી પોસ્ટેજ જુદું
નોટપેડ પત્ર નહીં લેવામાં આવે એજ તા ૧૮-૨-૬૨

કરણ વાઘેલા નાટકના ગાયનો ૩ ૦—૨—૦

પૃથુરાજ નાટકના ગાયનો ૩ ૦—૨—૦

શ્રી શક્ત સ્તુતિ ૩ ૦—૨—૦

સતી કરમાદેવીના ગાયનો ૩ ૦—૨—૦

રાણુસીંહ ગોહીલાના ગાયનો (હવે ૫)

હરિશ્ચંદ્ર નાટકના ગાયનો (હવે ૫છી)

પૃથુરાજ અને તારામની નાટકનું મોટું પ્રસ્તક અમારા તર
ફેડું સુદતમા બહાર પડનાર છે. અગાઉથી આમય આપનાર પા

૩. ૦—૧૨—૦ લેવામાં આવશે પાછળથી ૬ ૧ —૦

આવશે, પોસ્ટેજ જુદું દશ પ્રતે એક પ્રત બેટ,

ને આહક થવાની આજ્ઞા આપવા

આપવા

મોતીચંદ લી શા

મોરબી

